

else af Trykkefrihedslovgivningen i det Hele. Men det lader sig ikke gjøre, at komme ind paa de Principforandringer, der da maa blive Spørgsmaal om, ved Behandlingen af det nærværende Lovforslag, der ikke lader den gjældende Lovgivnings Principer, men holder sig indenfor den ved dem dragne Ramme.

Mindretallet (Schrøder) finder det nødvendigt at tilføie, at det kun er under den Forudsætning, at Rævningeretter blive indførte til Afgjørelse af Pressesager, at det kan ønske Loven af 3die Januariar 1851 gjort til Gjenstand for et Gjennemsyn i den omhandlede Retning.

Hvad der ved Behandlingen af nærværende Lovforslag kan gjøres for at skjærpe Pressens Ansvar udover det, at ramme Straamandsværnet, er i Virkeligheden temmelig begrændset.

Kun i een Retning har man fundet, at dette kunde ske, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om offentlig Paaatale af ærefornærmende Bestyblninger, som fremsættes i Dagblade eller Ugeblade. At indføre en saadan Paaatale i visse Tilfælde vilde ikke gaa udenfor Rammen af Ansvarstregler, og heller ikke vilde en Stærkelse af den med Hensyn hertil gjældende Lovgivning forandre Noget ved Presselovgivningens Principer. Udvalgets Flertal har derfor troet at burde foreslaa en Bestemmelse i denne Retning indsat, medens Mindretallet vel kan sympathisere med dette Forslags Tanke, men ved sin ovenfor berørte Stilling til det foreliggende Lovforslag i det Hele er hindret i at slutte sig til Flertallet ogsaa med Hensyn til dette Punkt.

At Paaatalen af ærefornærmende Bestyblninger, selv om de fremsættes trykte og derved faae en Udbredelse, der kan medføre de sorgeligste Følger for den Angrebne, og selv om det skjønnes, at Uansærdigheden er Bedkommende bevidst, dog aldrig kan ske af det Offentlige, er en Urimelighed, der i

høi Grad forringer Effektiviteten af den Bestyttelse, det dog er Meningen at hve dem, der angribes paa Vren. Erkjendelsen heraf turde nu være temmelig almindelig. Særlig Betydning har det for os, at den ændrede norske Straffelov af 29de Juni 1889 har godkjendt denne Betragtning og tilstedt offentlig Paaatale under de nævnte Betingelser, hvis den Fornærmede begjærer det.

Den nævnte norske Lov har dernæst hjemlet offentlig Paaatale i et andet Tilfælde, nemlig naar Bestyblningen er fremsat mod en Embeds- eller Bestillingsmand („offentlig Tjenestemand“) paa Grund af Tjenestehandling eller af Hævn for nogen saadan. Og saa her mener vi, at der er Grund til at følge Norges Exempel og paa denne Maade at udvide Omraadet for den offentlige Paaatale af Fornærmelser mod Embeds- eller Bestillingsmænd, hvilken nu ifølge Straffelovens § 101 jfr. § 298 er indskrænket til Overfald med fornærmelig Tiltale under Udførelse af Embedet eller i Anledning af samme.

I Overensstemmelse med det Anførte stiller Udvalgets Flertal det nedenfor under Nr. 4 opførte Forslag om Tilføielse til Lovforslaget af en ny Paragraf. Denne holder sig til det norske Forbillede, kun at Regelen her alene kan gives for Bestyblningers Fremsættelse i Dagblade og Ugeblade, ikke for Fremsættelse i trykt Skrift overhovedet.

Ændringsforslag.

Af Flertallet:

Til § 2.

1) I 2den Linie tilføies efter Ordene „hvor Forfatteren ikke er navngiven“: „eller iøvrigt i Henhold til Lov 3die Januariar 1851 § 3 ikke kan drages til Ansvar.“